

Střípky z historie: 48. Nikolaj Ježov v moci zla

Pronásledování baptistických kazatelů v SSSR v letech 1937 - 1938, o kterém informují například články [Sovětský vězeň baptista Jaroslav Martínek 1926](#), [Persekuce kazatelů německých baptistů na Volyni 1929 - 1938](#), měl na svědomí Nikokaj Ježov, lidový komisař vnitra.

Ježov řídil NKVD pouhé dva roky a za tu krátkou dobu se dopustil těch nejstrašnějších zločinů na milionech nevinných lidí. Připomeňme si jeho životní cestu, která je svědectvím o člověku, který se cele vydal moci zla napospas.

“Učiním je obrazem hrůzy a zla pro všechna království země, potupou a pořekadlem, předmětem výsměchu a zlořečením na všech místech, kam je vyženu.” (Jeremiáš 24:9, CEP)

Je strašné být v moci zla. Avšak Bůh připravil lidem cestu spásy, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný:

“Marie porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.” (Matouš 1:21, CEP)

Střípky z historie

Nikolaj Ježov, krvavý trpaslík

Nikolaj Ježov

Nikolaj Ježov byl bezesporu jedna z nejstrašnějších existencí, které bolševická strana zplodila. Ježov zastával po Jagodovi funkci lidového komisaře vnitra, a i když řídil NKVD jen dva roky, má společně se Stalinem na svědomí 950 tisíc až 1,2 milionu lidí, kteří Stalinův Velký teror nepřežili.

Ježovovi začátky byly více než skromné. Narodil se v roce 1895 v Petrohradu a pamětníci na něj vzpomínali jako na tichého, úslušného a hodného chlapce, který rád pomáhal druhým.

Za jeho laskavou povahou byla asi jeho malá výška a pocit méněcennosti. Ježov byl totiž trpaslík, který v dospělosti měřil 151 cm. Když se Ježov stal komisařem vnitra, změnil ho tento pocit méněcennosti na krvavé monstrum, které se mstilo okolnímu světu.

Ježov chodil do školy jen dva roky a podle svých slov se sám naučil číst a psát. O jeho revolučních začátcích toho není moc známo. Zdá se, že působil jako bolševický agitátor v ocelárnách a později v dělostřelecké opravě ve Vitebsku, a když začala občanská válka, přihlásil se dobrovolně do armády.

Kvůli jeho malé výšce ho vojenská komise neuznala jako způsobilého pro boj na frontě a místo toho ho poslala do školy pro radiotelegrafisty v Saratově na Volze.

V roce 1920 byla škola kvůli postupu bílých přesunuta do Kazaně, kde se Ježov oženil s Antoníí Titovou a hlavně sblížil s jedním z vyšších kádřů bolševické strany, s Ivanem Moskvinem. Ten v Ježovovi odhalil organizační schopnosti a spatřoval v něm výkonného, ale tichého a skromného funkcionáře a přivedl ho do aparátu ÚV strany.

Moskvin se svou ženou mladého Ježova téměř adoptovali a on s nimi bydlel v jednom bytě. Ježov se jim za deset let odvděčil tím, že byli Ivan a Sofia Moskvini na jeho příkaz zastřeleni. On jako svobodný zednář, ona bez bližšího důvodu.

V Moskvě na Ježova potom jeho kolegové vzpomínali jako na hubeného a drobného mužíčka, který ve zmačkaném obleku seděl plaše u stolu, nikoho nepřerušoval a mlčky poslouchal ostatní.

Jeho nadřízení si ho chválili, protože Ježov splnil každý úkol a oni se na něj mohli ve všem spolehnout. Kvůli svému malému vzrůstu a chabému zdraví byl Ježov často nemocný a pobýval každý rok v sanatoriu. Tam na něj vzpomínali jako na člověka, který měl pro každého úsměv, rád tančil, překrásně zpíval a dovoloval své ženě, aby vozila jejich autem cizí děti na projíždky autem.

V sanatoriu v Soči taky poznal svojí druhou ženu Fejgenbergovou, do které se prý zamiloval na první pohled. S první manželkou Antoníí se rozvedl v roce 1931 a Antonii tím pravděpodobně zachránil život.

Pracovitý a pilný Ježov stoupal po stranickém žebříku nahoru. V roce 1930 dostal Moskvinovu funkci a poprvé byl u Stalina na poradě za zavřenými dveřmi. Stalin pravděpodobně v úslušném a pracovitém Ježovovi našel svého hlavního mistra popravčího a v roce 1935 ho jmenoval předsedou stranické komise.

Jak Stalin dokázal v tomto tichém, skromném a hlavně laskavém mužíčkově odhalit spící zrůdu, to zůstane asi navždy záhadou. Pravdou je, že pro své krvavé plány nemohl najít lepší osobu a Ježov ho neklamal.

Gendrich Jagoda

Jako tajemníkovi patřilo do Ježovovi kompetence vnitro, kterému v té době šéfoval Gendrich Jagoda.

Jagoda patřil ke starým bolševikům a Stalin ho vlastně zdědil. Jagodu si pamětníci vzpomínají jako na samolibého a prázdného člověka, který se bryskně zbavoval lidí, kteří se mu postavili. Měl rád bohatství a luxus a rád se stýkal s umělci, protože se považoval za intelektuála.

Jagodovy opilecké večírky na jeho dače v Pargolovu byly legendární. Pamětníci vzpomínali, jak Jagoda se svými kumpány a prostitutkami popíjeli v bazénu vodku. Nazí a opilí vodkou pak z bazénu se smíchem stříleli po ikonách Bohorodičky, které služebnictvo pověsilo na stromy kolem bazénu.

I když byl Jagoda zkaženým muž bez charakteru a rukama od krve, Stalinovým plánům nevyhovoval a nezapadal do plánu velké čistky. Byl to pořád starý bolševik se zbytky svědomí a pro nadcházející krvavý hodokvas neměl žaludek.

V posledním roce Jagodovy vlády pracovalo v GULAGU 800 000 vězňů, roční úmrtnost byla 20 000 lidí a počet provedených poprav byl 1118. Za Ježova stoupla úmrtnost na 40% a Jagodova vláda byla vedle Ježovova masožravého období vlastně jen taková vegetariánská éra.

Jagoda se s Ježovem od první chvíle nenáviděli a považovali se za soupeře. I když byl Ježov od první okamžiku Stalinův oblíbenec, Jagoda si žádné ohrožení své pozice nepřipouštěl a byl si svým postavením více než jistý.

Možná i proto, že v srpnu 1936 končil proces se Zinověvem a Kameněvem, který Jagoda pilně režíroval. Zinověv a Kameněv byli obviněni se spiknutí s Trockým a z pokusu o převrat. Zpočátku se oba muži odmítali přiznat a Jagoda je nemohl zlomit. Fyzické mučení vězňů bylo legalizováno až v roce 1937 a tak Jagoda mohl proti Zinověvovi a Kameněvovi používat jen psychologický nátlak.

To nestačilo, a tak Jagoda nařídil, aby v jejich celách bylo zapnuto ústřední topení. Bylo horké léto a oba muži v přetopených celách strašně trpěli. A když jim Jagoda navíc slíbil, že pokud se přiznají, ušetří Stalin jejich životy, podvolili se. Protože Stalina dobře znali, chtěli, ať jim to Stalin slíbí osobně.

Stalin souhlasil a oba muži byli přivezeni do Kremlu, kde Stalin zlomeným mužům před celým politbyrem slíbil, že budou žít. Stalin svůj slib pochopitelně nedodržel. Zinověv a Kameněv byli odsouzeni k nejvyšší výměře a za dohledu Ježova odvedeni do sklepení, kde se popravovalo.

Oba muži byli bezesporu zločinci a oba měli na svědomí spousty lidských životů. Zinověv proslul svou brutalitou, když řídil v Petrohradu popravy bývalé šlechty. Kameněv zase ukázal svou krutost během brutální kolektivizace venkova, kde neznal slitování a nechával umírat hladu celé rodiny.

Ted' však byli odsouzeni za něco, co nikdy nespáchali. Zinověv brečel, padal na kolena, držel se za kalhoty strážců a plačtivě je prosil, ať ho ušetří. Marně mu Kameněv říkal, ať toho nechá a umře jako muž. Nakonec byl připoután k nosítkám a do sklepa snesen. Ve sklepě na ně čekal se svou koženou zástěrou Stalinův vrchní kat Vasilij Blochin, který jim vpálil kulku za levé ucho. Obě kulky pak Ježov z jejich hlav vyjmul a uschoval ve své kanceláři.

V několika dalších dnech se Jagoda nacházel ve vítězné náladě a opíjel se svým vítězstvím. Stalin po ukončení procesu odjel spokojeně na dovolenou a aby Jagodu ještě víc uchlácholil, slíbil mu místo v politbyru.

Aby se šťastný Jagoda Stalinovi zavděčil, nařídil urychlení výstavby kanálu Moskva-Volha, který jak doufal, Stalin nechá pojmenovat po něm.

Netušil, že se kolem něj utahuje smrtící smyčka a jeho osud se pomalu naplňuje. Ještě stihl navrhnout příslušníkům NKVD novou uniformu, přičemž pro sebe navrhl mimořádně elegantní úbor, ke kterému náležel i pozlacený kordík.

Úder přišel 25. září, když ze své dovolené odeslal Stalin členům politbyra telegram, ve kterém stálo, že soudruh Jagoda v případě odhalení trockisticko-zinověvského bloku selhal, protože se vyšetřování zpozdlilo o čtyři roky. Jagoda měl být přeřazen na komisariát dopravy a vnitro měl převzít Ježov. To byl začátek Jagodova konce a začátek vzestupu krvavého trpaslíka Ježova.

Pro Jagodu, který si několik týdnů myslel, že je na vrcholu moci, to musela být strašlivá rána. Když se Stalin v říjnu vrátil z dovolené, v Kremlu na něj čekalo celé politbyro a všichni komisaři, aby ho mohli uvítat. Stalin každému muži podal ruku. Jen Jagodu vynechal a jeho nabízené pravice se nedotkl. Existuje o tom filmový záznam, který jsem viděl. Zoufalý výraz v Jagodově tváři naznačoval, že v tu chvíli pochopil, že skončil.

3. dubna 1937 byl Jagoda zbaven funkce a následující den zatčen. Ježov ho obvinil, že řídil pravičácko-trockistické centrum a plánoval teroristické útoky proti Stalinovi a Ježovovi.

Ježov nechal Jagodu krutě mlátit a chtěl po něm, aby se k obvinění přiznal. Jagoda se tak ocitl ve stejné situaci, v jaké byli Zinověv a Kameněv rok předtím. Jagoda začal šilet, odmítal jíst a mluvil sám ze sebou. Ježov dostal strach, že si něco udělá a chystaného procesu se nedožije, a proto nařídil, ať ho přestanou mlátit a aby se Jagoda uklidnil, dal mu do cely člověka, kterého Jagoda považoval za přítele. Zároveň mu Ježov slíbil, že pokud se přizná, Stalin ušetří jeho život. Jakou cenu má takový slib, musel Jagoda ze všech lidí nejlépe vědět. Přesto to byla malinká jiskřička naděje a Jagoda nabídku přijal.

U soudu se přiznal ke strašlivým zločinům a byl odsouzen k nejvyšší výměře. Jeho žádost o milost Stalin pochopitelně odmítl a Jagoda byl popraven.

Po jeho smrti se Ježov s obrovskou zuřivostí pustil do Jagodovi rodiny. Se souhlasem Stalina nechal popravit Jagodovu manželku, jeho i její rodiče, pět sester i jejich manžely. Ježovova nemilosrdnost neznala mezí. Jako zázrakem přežil jen Jagodův syn, který Ježova i Stalina přežil.

V době Jagodova soudu v SSSR začal bít tzv. Velký teror, který řídil jako krvavý běh Ježov. Aby mohl vůbec čistku podobných rozměrů započít, musel Ježov plně ovládnout NKVD a zkrátit Rudou armádu, protože obě ozbrojené složky představovaly potenciální hrozbu.

NKVD přišla na řadu jako první. Ježov čekistům pod svým velením nevěřil a obával se, že by na nový úkol neměli žaludek. Ty staré časy, kdy se vězni ve sklepích čeky stahovali z kůže a vytrhávali se jim nehty, ty už dávno pominuly a Ježov se právem obával, že by jeho podřízeným vraždění starých veteránů revoluce vadilo.

Proto přišel čas, aby NKVD dostala novou krev. Nejdříve byli odstraněni nejvyšší hodnostáři, které na Ježovův rozkaz zlikvidovali jejich podřízení. Ze 110 nejvýše postavených Jagodových mužů jich bylo popraveno 90. Další 2270 čekistů je následovalo a 11 000 Ježov propustil. V NKVD vládla strach a ti co přežili, začali horlivě plnit každý úkol.

Prořídle řady své policie doplnil Ježov novou krví. Zatímco Jagoda využíval služby maloburžoazie, inteligence ale i někdejší šlechty, Ježov se spoléhal na dělníky a rolníky, kteří měli jen základní školu. Pouze 15% Ježových mužů mělo vyšší vzdělání, až teprve Berija začal verbovat intelektuály a mladé kadety z policejních škol.

Ježov ostatně nepožadoval po svých mužích, aby uměli číst a psát, u nich se očekávalo, že budou umět z člověka vymlátit duši a zlámat mu všechny kosti. Stalin zlegalizoval mučení a vyšetřovatelé mohli během výslechů používat libovolné metody násilí.

Ke svým mužům se Ježov choval tvrdě a nikdo si nemohl být jistý svým postavením. Když se někomu dlouho nedařilo přinutit podepsat přiznání, mohl se brzo ocitnout ve stejné cele.

V takové atmosféře věčného strachu brutalita příslušníků NKVD rostla a násilí se v zemi šířilo jako lavina. Na nějaké soudy se přestalo hrát a o osudu vězněných lidí rozhodovala tzv. trojka, která byla složená z důstojníka NKVD, tajemníka krajského výboru a krajského státního zástupce.

O výši trestu nerozhodovalo provinění odsouzeného, ale norma, která byla každému kraji přidělena. Na začátku čistky určil Stalin směrné číslo 200 000 zatčených a 73 000 popravených, ale jak čistka pokračovala a vězení se plnila zadrženými, rozdíl mezi odsouzenými do vězení a popravenými byl stále menší.

Armáda byla zdecimována ještě hůř než tajná policie. Nejdříve bylo souzeno osm nejvyšších velitelů Rudé armády a z nich byl asi nejznámější Tuchačevskij. Toho vyšetřovatelé tak zbili, že jeho vyšetřovací spis je dodnes špinavý od jeho zaschlé krve. Krev buď pochází z bičů jeho vyšetřovatelů, nebo z jeho obličeje, když se nad papírem skláněl a podepisoval ho.

Osm generálů muselo soudit sedm jiných generálů a ortel byla samozřejmě nejvyšší výměra. Z těchto osmi generálů, kteří byli donuceni soudit své kolegy, bylo pět záhy taky zadrženo a Ježovovými muži krutě mučeno. Všechny čekala kulka.

Vystrašený komisař obrany Vorošilov zahájil další očistu armády a čistka v jejích řadách pokračovala. Popravena byla třetina vyšších důstojníků, počínaje v to tři z pěti maršálů, třináct z patnácti armádních velitelů. Zabito, uvězněno, nebo propuštěno z vojska byla 34 000 důstojníků, o poddůstojnících a řadových vojácích nemluvě.

Původním Stalinovým plánem bylo za pomoci Velkého teroru udělat mezi veterány strany a jeho odpůrci velkou čistku, aby se stal neomezeným pánem SSSR.

Díky horlivosti příslušníků NKVD, kteří ve strachu z Ježova, jenž razil heslo, že je lepší přehnat, než

nesplnit, překračovali normy zadržených, se vězení plnila zatčenými lidmi, kteří se přiznávali k vymyšleným zločinům a byli nuceni udávat další spoluviníky. Tím se rozsah podezřelých ještě více rozšiřoval a pokračovalo to dál a dál.

Ve Stalinově paranoidní mysli se v záplavě tolika přiznání objevila konstrukce obrovského spiknutí, které promořilo celou zemi jako rakovina. Že se jedná o nevinné lidi, kteří k přiznání, že jsou agenti Hitlera, nebo že chtěli otrávit kolchozní studnu, Stalin nevěřil, nebo ho to nezajímalo. Protože začal vidět nepřítele na každém kroku, v každé továrně, na každém pracovišti, kola čistky se roztáčela větší rychlostí a požírala víc a víc lidí.

Teror postihl nejhůře Ukrajinu a Bělorusko, ale nevynechal jediný kout země.

Nejbrutálněji bylo se zatčenými zacházeno patrně v Gruzii, kde čistku řídil Lavrentij Berija. Například zakladateli republiky a prvnímu tajemníku strany v Gruzii Orachelašvilimu vydlobali před zraky jeho manželky oči a propíchli mu ušní bubínky. Manželka vládce Abcházie, který zemřel předchozí rok, byla umučena před zraky jejich čtrnáctiletého syna. Ten byl poslán do tábora, a když po několika letech požádal Beriju písemně o milost, Berija nařídil, aby ho zastřelili.

Vězení v Arménii byla tak plná, že na ně musely být přeměněny všechny suterény vládních budov. Premiér země Tera Gabreljan byl během výslechu vyhozen z okna a zabit. V Ázerbajdžánu bylo popraveno sedm z devíti členů byra.

Zástupy zadržených rostly neuvěřitelným tempem. Každý, kdo žil ve stejné budově jako zatčený, nebo s nimi byl v příbuzenském svazku, se stával automaticky kořistí.

Příslušníci NKVD pročítali telefonní seznamy a vybírali v nich lidi se zvláštním jménem, které pak zatýkali jako špiony. Tajné policii musela vypomáhat policie a každý, kdo přišel i v nevinné záležitosti na policejní stanici, byl zatčen.

Příslušníci NKVD vyjížděli do kolchozů, kde doplňovali formu zadržených dle svého výběru a podle namátky. Z tajné policie se stal dobře fungující stroj na zatýkání, který pracoval s neuvěřitelnou efektivitou.

Část čekistů měla na starosti sestavování protokolů a jen vymýšleli provinění zadržených. Druhá skupina byli mlátiči, kteří měli obviněného mlátit tak dlouho, dokud se nepřizná. Pak jen stačilo podepsat vymyšlené provinění a na řadu přišel další zadržený. Šlo to jak po másle a NKVD vlastnila asi nejrozsáhlejší archiv fotografií na světě.

Vyváznout bez trestu bylo prakticky nemožné. Ježov razil heslo, že NKVD nikdy nedělá chyby a dokazování vlastní nevinu se tudíž stalo politickým útokem proti režimu.

A kdo se stejně zdráhal, byl k přiznání přinucen. V takovém případě nastoupili na scénu brutální vyšetřovatelé, kteří byli ochotni učinit cokoli, aby vůli obviněného zlomili.

Metody výslechu zahrnovaly celý rejstřík mučení. Kromě mlácení to bylo nucené stání, mučení žízní, drcení prstů dveřmi, pálení cigaretou na obličej a bití gumovým obuškem do genitálií.

Pohlavní zneužívání nebylo běžné, ale dělo se. V severokavkazském městě Pjatigorsku byl udán dvanáctiletý chlapec Žeňa domovníkem, že padělá peníze. Když se jednou chlapec vrátil z výslechu, tak brečel. Spoluvězněům vypověděl, že mu vyšetřovatel poručík Krylov nasadil pouta na ruce a donutil ho k pohlavnímu styku. Vězňové z cely protestovali u dozorčího důstojníka a Žeňa pak už nikdy ke Krylovovi nemusel. Po nějakém čase byl chlapec vyveden z cely a zastřelen.

Je jasné, že s takovým počtem zadržených a odsouzených rychle praskala vězení i tábory ve švech. Přelidněná vězení a tábory se díky tomu staly vyhlazovacími místy, kde se díky tyfu, na vedro, na podvýživu a mučení hromadně umíralo.

Moc nepomáhalo, že nejschopnější vedoucí táborů zemřeli během čistky a nahradili je nezkušení a vyděšení dozorcí, kteří správě věznic nerozuměli.

Počet vězňů v Gulagu se rozrostl na milion lidí, další milion se nacházel ve vězeních. Stalin a Ježov proto rozhodli, že je třeba táborům ulevit a procento popravených musí stoupnout na 40%. Začalo velké vraždění.

Záznamy samotné NKVD samy dokládají, že v letech 1937 a 1938 bylo ze zločinů kontrarevoluce usvědčeno 1 444 923 lidí a 681 692 z nich popraveno.

Strílení vězňů muselo probíhalo rychle, například leningradský průměr bylo 200 popravených vězňů za noc.

Počet poprav by mohl být i větší, ale vrahy omezovala likvidace těl, která se musela konat z dohledu lidí. NKVD proto odvážela své oběti na střežená místa, kde si vězni museli vykopat hrob a tam byli pohřbeni. Například na 11 hektarech lesnatého pozemku NKVD v Pargolovu u Petrohradu poblíž finské hranice, leží zakopáno 46 771 těl.

V Moskvě, která byla vražděním zasáhnuta více než jiná města, byli popravčí tak přetížení, že místní NKVD vymyslela malý zlepšovák a předběhla tak Hitlera. Nákladní vozy s reklamou na chléb nebo maso jezdily po městě a vháněly do zadních částí vozů, kde leželi nazí vězni svázaní do stohů, výfukové plyny tak dlouho, dokud dýchal poslední z nich. Jen ve vojenském pásmu Butovo jižně od Moskvy bylo objeveno 22 000 těl.

Po Ježovově konci se v SSSR všeobecně předpokládalo, že Stalin o čistce nevěděl a že jí Ježov prováděl bez jeho vědomí. To nebyla samozřejmě pravda a Ježov ho o všem, co udělal, podrobně informoval. Ukazoval mu seznamy zadržených a odsouzených. Stalin pak osobně měnil tresty, někdy někoho i pustil na svobodu, jinde zase odsouzeného do gulagu, poslal na smrt.

Aby do poprav namočil i svoje poskoky, nutil Stalin Kaganoviče, Molotova a Vorošilova, aby o rozsudcích smrti rozhodovali také. Jeden den podepsala tato čtyřka rozsudek smrti pro 3000 lidí a celkem tato čtyřka odsouhlasila popravu 40 000 lidí.

Ježov během čistky jedinkrát nezakolísal, neprojevil jedinou známku lidskosti a nikomu nepomohl. Jagoda i Berija se tu a tam dokázali nad někým slitovat a nabídnout mu záchranné laso, ale Ježov ne. On neznal slitování, on ne. Ani když se jednalo o jeho známé a přátele. Ba co hůř, ke svým přátelům se choval jako monstrum a jejich utrpení si užíval.

Tady jsou dva příklady. Ještě jako nižší funkcionář navštěvoval Sofii Dollerovou, jejíž otec byl Francouz. Tato drobná a dobrosrdečná dáma si ho oblíbila a chovala se k němu jako k synovi. Protože Ježov prodělal tuberkulózu, byl hubený a ona ho vždy hostila nabádala ho, aby hodně jedl.

V roce 1937 se ocitla mezi zatčenými. Ježov nařídil vyšetřovatelům, aby dostala mimořádnou pozornost a když se z ní stala krvavá troska, přiznala se k tomu, že ho chtěla otrávit. Když jí odváděli na popravu, tak naříkala a prosila Ježova, který tomu asistoval, ať jí ušetří. Marně.

Druhý byl Ježovův přítel předseda státní banky Marjasin. Dříve spolu hráli kulečnick a chodili strílet. Ježov o jeho vyšetřování projevil velký zájem a často byl u jeho výsledků. Marjasin byl zvířecky bit a toho mučení nepolevilo, ani když se přiznal. Ježov prohlásil, že toho má na svědomí ještě víc a

přikázal Marjasina bít a bít, dokud z něj nebude kotletka. To byl Ježovem často používaný termín, který znamenal, že odsouzený bude mlácen, dokud nebude znetvořen k nepoznání.

Ježov svou práci zjevně miloval a často se v posnapilém stavu účastnil výslechů. Jindy se jen opile pohyboval po chodbách Butyrky a mlčky sledoval, jak jeho muži vězně mlátí. Sám nikdy nikoho neudeřil, ale často nařídil, ať vyšetřovatel přidá na důrazu a začne víc bít.

Ježov patrně tušil, že až ho Stalin nebude potřebovat, tak se ho zbaví a hodí veškerou vinu za čistku na něj a tak byl pořád opilý a ztrácel všechny zábrany. Ljublanka, centrála NKVD, byla jeho jeden velký harém, protože bisexuál Ježov zneužil každého, kdo se mu dostal do drápů. Odmítnout ho samozřejmě znamenalo kulku.

V jeho pracovně se odehrávaly sexuální orgie, kde vodka tekla proudem a střídali se tam muži i ženy. Jeho podřízení z něj měli strach, nenáviděli ho a on to věděl. Jeho žena ho podváděla a styděla se za něj. Byl strašně sám a měl jen svého Stalina a teror.

Že je třeba velkou čistku zabrzdit, Stalin zřejmě pochopil v březnu 1938, když se k němu dostavil jeho oblíbený spisovatel Michael Šolochov, aby si stěžoval na brutalitu a nesmyslnost teroru. Stalin nad spisovatelem držel ochranou ruku a vážil si ho. Šolochov mu popsal, k jakým hrůzám dochází a poprosil ho, aby propustil několik jeho známých. Stalin nařídil jejich propuštění a Šolochova odvaha mu napověděla, že zoufalství lidí dosáhlo vrcholu a čistka se může obrátit proti němu.

Krátce na to málem explodovala fyzikální laboratoř nízkých hodnot v Moskvě, když NKVD zatkla všechny její fyziky. Stalin si uvědomil, že stát je krůček od zhroucení a brzo bude veškerá elita země po smrti nebo v gulagu.

V dubnu byl Ježov jmenován i komisařem vodní dopravy a krvavý trpaslík asi pochopil, že se blíží jeho konec. Byl neustále opilý, jeho opilecké excesy se zhoršovaly a o jeho orgiích se mluvilo po celé Moskvě. Zoufalý Ježov zahájil poslední kolo zabíjení. Zatýkal lidi, které předtím jmenoval do funkcí a nikoho neušetřil.

7. 11. 1938 ho ve funkci komisaře vnitra vystřídal Berija a teror začal pomalu utichat. Ježov byl sice pořád komisařem vodních spojů, ale věděl, že dohrál. Na svém ministerstvu udělal jedinou věc, kterou uměl, to jest, provedl čistku a dál se o ministerstvo nestaral.

Na ministerstvu se objevoval jen sporadicky a na poradách dělal kuličky z chleba a skládal papírové vlaštovky, které házel do sálu. 21. 11. spáchala sebevraždu jeho žena Jevgenija a všemi nenáviděný Ježov úplně osiřel a už jenom pil a organizoval orgie.

Nový rok měl strávit předáváním Lubjanky, ale byl tak opilý, že se tam nedokázal dostavit. Díky tomu tam nechal spisy, které vedl o členech politbyra. Berija je s radostí posbíral, aby je měl jako prostředky pro jeho zničení.

Zatčen byl 10. dubna 1939 a v novinách o tom nebyla ani řádka. Jenom obyvatelé města Ježovska-Čerkeska se 11. dubna probudili a zjistili, že jejich město dostalo starý název Čerkesk.

Ježov byl odvezen do speciální věznice Suchanovka poblíž Moskvy, kterou sám vybudoval z někdejšího kláštera, jehož kostel byl přebudován na popravčí místnost.

Vyslýchal ho jeden z nejhorších vyšetřovatelů Boris Rodos, který už zmrzačil mnoho lidí. Rodos, který dostal upozornění, že ho nesmí ubít k smrti, se pustil do práce. Ježov byl neustále mučen a nucen, aby se přiznal ke špionáži a ze sodomie.

Do června Ježov všechno přiznal a sepsal svojí sexuální autobiografii. Berija se obával, aby Stalin nepodlehł pokušení svého oblíbence Ježova zachránit a věděl, že když si Stalin přečte seznam jeho milenců, zlomí nad ním definitivně hůl.

Na podzim roku 1939 byl Ježov předán k mírnějšímu vyšetřovateli Jesaulovovi, který vězně nemlátil a Ježov s ním vypracoval seznam svých zločinů.

Když byl 1. února obviněn z pěti hrdelních zločinů, Ježov začal vyhrožovat, že pokud nebude předveden před Stalina, své doznání před soudem odvolá. Místo Stalina ho přijal Berija, který mu dal na uvítanou po devíti měsících první sklenici vodky. A taky poslední.

Berija se snažil Ježova uklidnit, že nebude popraven, ale bude dál žít. Ježov nebyl hlupák a věděl, jaké mají takové sliby cenu. Sám jich rozdal stovky. Když mu ale Berija slíbil, že ušetří jeho rodinu a Ježov se podvolil a souhlasil, že bude u soudu vypovídat.

Berija mu samozřejmě lhal, protože jeho bratr a bratranec už byli popraveni, ale to Ježov nemohl vědět.

Soud proběhl 3. února a připomínal divadelní frašku. Ježov kromě špionáže všechny zločiny přiznal a soudce ho odsoudil k trestu smrti.

Ježov při vynášení rozsudku omdlel a když ho probrali, napsal svou žádost o milost, která byla telefonicky tlumočena Kremlu. Stalin milost pochopitelně zamítl a Ježova čekala cesta do pekla.

Uprostřed noci byl převezen do popravčího domu nedaleko Lubjanky, který nechal sám zbudovat. Když ho odváděli do popravčí místnosti, kterou sám navrhl, tak brečel a prosil o milost. Popravčí místnost měla cementovou svažující se podlahu, aby krev mohla lépe odtékat. Tento malý zlepšovák vymyslel právě Ježov.

Ježovův zbytečný život ukončil vrchní kat Vasilij Blochin, který vlastní rukou zavraždil desetitisíce lidí. Ježov zemřel sám a nenáviděn celým světem.

kat Vasilij Blochin

-jr-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)